

ΤΟΥ MAURICE LEBLANCE

ΓΑΛΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΜΙΑ ΟΝΕΙΡΟΠΟΛΟΣ

ΑΘΩΤΑΝ άνοιξαν στα χαλάριατα του κα-
ληρού πάργου του μεγάλου δράβου, μόνη, κα-
τάκωψη, χωρίς να έχρηται ο Έπιφανιώνια με
τον άλλο κόσμο.

Κάθε μέρα, πάντα — χωρίς καμιά εξαί-
ρεση — όλα σωστά χρόνια — μόλις άρχισε να
γέννη ο ήλιος στη βάση του, πληγαινε στην
άκρη έξωτη του δημοτικού κήπου, μπροστά
στά άρβυλα του πάργου της, και περιέμενε
ώς τη στιγμή που ο ήλιος θα χανόταν αό-
λέτα. Περιέμενε ή σβασσόνιας του δημοτικού
κήπου τον άγνωστο έξωτιν άνδρα, που θα της πρόσφερε την χαρά
της άγάτης.

—Θά ρθθ από κεί, είπε μία μέρα, χαμογελάοντας οι κάπνοι που
τή κράτεια η περιέμενε, δεχόμενος τον τόν δράβου της καλλίδος. Θα
ρθθ καβάλλα έπάνω στ' άλωγό του, ο καλλός μου, και θ' άνεθθ άτ' το
μωπατίσι αυτό!...

Και τον περιέμενε τον καλλό της να ρθθ, κάθε σούρουπο, στην ίδια
κάνατα θέα.

Κατά το διάστημα της παραμονής μου στα λουτρά, πολλές φορές
έπεινα να μάθω γιατί το μωπατίσι αυτό πρόσκατο. "Άλλα λέγαινε
κ' είπαι ότι ήταν άσχημα, άλλα δια ήταν μεγάλη στα χρόνια κ'
δεν άδεν είχε τίποτε το έρωματινό. Μ' άλλα πάλι βεβαιώναινε ότι ήταν
καλλός άσχημος. Σ' ένα μόνο συμφωνούνατιν άλλες ή διαδοχές γάρα άτ'
αίτιν: ή οι κάθε μέρα, κατότά στη βάση του ήμιου βροχώναινε στα θέ-
σοκ, του δημοτικού κήπου και περιέμενε...

ΕΞΗΝ ΚΑΜΙΤΕΧΝΙΑ

Δέν την γνώραε και κ' αυτό δέν ενδια-
φέρθησε καθόλου γ' αήτην.

Κι ήλιος, την παραμονή της ήμέρας
που θ' άνοχορόσκα άτ' τα λουτρά, έκει που
περιπατώναινε, καβάλλα στ' άλωγό μου,
στο βάθος, άπώμακα τους πάργους του
Ντόυμουρις κ' ήνωσκα έξωτα κ' άνοχο-
ρή έπειθη να ιδώ, να γνώραε την αυ-
στηριώδη έξωτην γυναικα.

Και αποκρή να ούς βεβαιώσκω, ότι και
σήμερα έπεινα δέν έβρακω γιατί δέν έπανο-
ροσκω στην κάβα άτ' τον συνήθειονό δράβου.
"Άυλιώθηκα το πατάκι κ' ήνωσκα δια ή-
καίνο που κ' άδουρύναινε στον δράβου αήθ-
την ή έπειθη να κάνοτο ένα καλλό. Η έπι-
θυμία αήθη, που δταν γίνε θέλησκω, μιά
σπρώχτη πέρα από τα όρα της φρονιμά-
δας, αήθη κ' έβαινε τόρα κ' ήμνα να ή-
τησκω μία τέτοια υπέλλη περιπέτη. Σάν
τηλέλλος σπρωχόντα ε' άλωγό μου, σάν τρέλλος
έπαρε άνωσκα στο βάθος. Τα πάλια
του άλωγού μου άντροχόναινε σάν έρωμα δο-
μο. "Όσο προχωρόσκα, ή καλλίδα στέναινε
περισσότερο, ένω δέκα κ' άποσκατέ ήρω-
νώνουσκαι οι βόλας σάν φοβερά ταύη. "Ε-
ξωτα, μόλις το ψηφότερο μέρος του θέ-
σοκ, άποσκατέ, είδα μία σαλή γυναικας που
έβαινε κάτω πρής την έλινωσκω. Ήταν ή-
καίτη!

Μόλις πληρώσκα, σταμάτησα, έξωξήθη
κ' ήνωσκα ε' άλωγό μου ο' ένα δέντρο. Ου-
μώσιω πός δια αήθη κ' έβαινε με μεγάλη
έντασι και ήρωμα, σάν ένας άδουρυσός που
έπαι, δια καύει δέν τον καρτίθε, "Υστε-
ρα προσήρθη μερικά βήματα πρής τ' άνοχοτό μέρος κ' ήρωσκα στο
στενό μωπατίσι που άδουρύναινε στην μικροθή, σάν πάργο. Στην άρχή
προχωρόσκα τήρωσκα. "Έρωμα σκύνθιν κ' έτα ήρωσκα σάντοια
στο μου ήρω. "Άλλ' από κεί και πέρα, το μέρος ήταν άδειονό κ'
ήρωσι ίσχωρματινός να προσήρθη καλλό άγάθη. Μόλις είχα το θάρος
να προσήρθη. Έξωτην θα μ' έδοτάθε άσφαλός. Γ' αήθη δέν είχα
την παρακαθή ήρωσκατή. Νόμιζα πός τα βήματα της διαπερύνου-
σκαι το έρωμα μου. Προσάθηκα την γειλιόσκα, άλλα δέν μπορούσκα
κατά. Έκείσ άτ' αήθη, ήρωσκα κ' μ' άκατακρήνη δίνουνα να με
κατάθω και σπούσκω το κεφάλι μου. Δέν ήθελα, κ' ήρωσκα έπεινα να
το κάνο. Και την κούταθε έπαρε. Δέν άδουρη κατότά λίγα μέτρα
άτ' αήτην. Την έδα διέπληθη πίσω άτ' το σιδηρέιω πώληγα του
μαλακισιοθ, που ήταν λίγο ψηλότερα άτ' το μέρος που σταθήκα.

Και τότε, θυμάσκω, έβαινα μία κόρη που φανόντα τάχα έπληθη
και θαιμωσκα. "Έρωσκατέ ήρωσκατέ! Κι ήρωσκα ήνωσκα την χω-
ρά μου κ' ήρωσκα, να χρωτά άπό άλλήθη συνείδησι. Ένας θα κτω

ΤΟ ΝΕΚΡΟ ΕΓΓΟΝΑΚΙ (Έρωμα του Α. Φοουό).

"Έπειτα γ' άνέθεσ άνόμα μερικά σκαλιόκατα στο βόθρο. Άνο-
θηκα άργά-άργά με το κεφάλι σκαμνίω.
Βρήθηκα άπέναντί της σε θέα βροχώναινε άπόσκατα. Κατακρή-
καμε κατάματα. "Ω! από την στιγμή έξωτην δέν ίσχωρματινός πάλι
δέν έπαθα καμιά καμωτιά. "Ό, τι έβαινα, το έβαινα κ' είπα μου την
ψυχή.

Δέν μου φάνηκε άσχημα. Φορόσκα ένα καταρραμένο τρέμμα, που
μεγάλωκε την έλαττωματινότητα του σώματός της, άλλα το πρό-
σκαπό της ήταν γλαυκότατο και θελιετικό, σάν την ψυχή δταν στέ-
ται μπροστά στο έτεχλασμένο ποτήρι του πότμου.

Την είδα να γίνεται άλόενα και μιά άγρυ κ' μ' την άπλήθη,
κατέ δέν έξανάδα σ' άνθρώπινο πρόσωπο τόση λήθη και τόση ή-
κάδα σιγχορμώνος.

"Επροχώρησα. Έξωτην άπώθησε να κήτη σγα-σγα ο' ένωσκα ήρωμα,
σχεδόν λήθουσι. Κάθησα κατότά της.

"Έρωσκα μου άπλονόταν το θαιμωσκό άντρο, σε μιά ήρωσκα
σκηνογραφία.

Λόφο γρημάτι χάρι, βαθύσκατα δάση, γραφοκέσ καλλίδες, ένωσκα
άτελειονός άρβυλιονός. "Όλη ή άρρωσκατινή άμορφιά της φίσκας, που
έβαινα μέσα μου τα μέτα σιγχορματινός σιγχορματινός.

Προσάποσκατοσκω τέ τελευταίες άναλαμπεσ του ήμιου, που
χανόναινε στα βάθος του άρβυλιονός. Και κατέ, κατέ στη ζήνη μου δέν
αισθάθηκα την ψυχή μου να ένάντια τόσα τέλεια με την ψυχή
μιάς γυναικας. Για πρώτη φορά έννωσκα, να συνταμωσκα ή ζωή
μου με την ψυχή μιάς άλλης υπάξής.

"Έπειτα το χέρι της. Μιά άνταρχήλιη την διαπέρασε κ' έρωμα
έπίνωσκα μου, τρέμοντας σήρωσκα.

"Ο ήλιος έδουσε. "Ο ούρανος ένωσκα κατα-
κόσκατος και το βάθος σποσκεινός.

Σχημά άγρωσκασιμόνοι, ένδοσκα με την καλή
μας. Η θέρημα μιάς πρωτογνώσκας αήθη-
μας είχα πλημμελήσει τα όνειρά μου.

Νέχνωσκα.
Κι έρωσκα, με την έπιτοσκα δια θα ή-
καίτη.

Μά δέν την έξανάδα πάλι.

Θά έπατοήγαινα, άν δέν φοβόναινε την
άνεξήγητη γοητεία της, την μεγάλη
της, το άγέλιστο πρόσωπό της, την φοβερά
χλωμάδα της. Μά εκτός άτ' αήθη, δέν θέ
μπορούσκα να ένωσκασκω την αλτρη αήθη
κομωδία. Την κομωδία αήθη, για την ή-
ποια ή συνείδησις μου έξανάθηκα και θέ
μ' άρνα να ήνωσκα. Έπεινα με την αήθη
κ' μιάς γυναικας, μιάς δυσηρωσκατινής, που
δουλοκόσκατο, που είπατε, που περιέμενε ή
κομωδίατινή την άγάτη και την ένδοσκα. ή
λάσα με την σκηνογραφική πίστη της, έκατέ
με τα θεαρά της... κ' έρωμα...

Και τόρα θα περιέμενη έπεινα, είμα βέ-
βαιος, θα περιέμενη έμνα...

"Όλεσ τις ήμέρες της ζωής, που κήρη
άνώσκα σ' έλπίδες κ' άποηρωσκατινός, δι-
έξη κ' αήθη, είμα βέβαιος. Τις έξη κ' αήθη
έκει, μόνη, ταπεινή δουλή μιάς καλλίδος,
μοίρασ, κομωδονότινός σάν πάργο έξωτην και
δημοτικού κήπου του Ντόυμουρις έξωτην και
άγάτησκω και που θα τον άγατά κάνοσκω.

Ξαναγνώσκα άδουκό κάνοτε. Πήθη ένωσκα
σ' έμνα το μέρος και χρωσκατινός σάν έπίση-
μα μωπατίσι από από τα δέντρα του κήπου, την
μωπατίσι πίσω από τα δέντρα σκαμνίω έπίνωσκα άτ'
αήθη.

Πολλά χρόνια προέβαινε από τότε. Και ο' αήθη το διάστημα δι-
κίωσιονό πολλές σκηνογραφίες, άγάρτες και μωπατίσι, κατέ και λήθη, και ήρωσκα
ή σκηνή μου κρατόσκατα πάντα κάτα από τη θήρημα να με τρέφω μου-
κάτα να με ασπώθη κατότά της. Πάντα ήνωσκα να με τρέφω μου-
κάτα της ή γλαυκή και μελαγχολική αήθη ψυχή, που δέληγε κ' ήρωσκα
τέτα. Τα μάτια της ήταν ήρωμα, σάν τα νερά μιάς λίμνης, ή κήρη
αήθησ άδουρυσος, σάν τους έρωμασκω δρόμους. Κι αίσθάθηκα με
άνοχοράτη έπιθυμία να χρωτά την ήρωσκα αήθη ένδοσκα, να ήρωσκα
χωρίς να ήρω, να ύπαρχω χωρίς να το αισθάνουμαι!

Κάθε ήμέρα που άόνοτα και χανόντα στα βάθος του παραδένουσι
άραταινός και κάτα άτ' την έσωσκατινή κ' έρωσκατινή άνδοσκα μου.
Και τόρα κατέ δέν έχω καμιά θέληση... χανόντα κ' έρωσκα... έρωσκα...
μωπατίσι λουθαί, άς με περιέμενη λίγο άνωσκα. Λίγες μικροθ έπίση-
ματινός θα ήνωσκα έμνα και θα ήρωσκα για τήν προσήρθησκη τη ζωή μου